

Erzsébetváros mára már nem tartozik a főváros legszebb kerületei közé, de hajdani sajátos hangulata, amely oly mértékben vonzotta a művészeket, mindmáig megmaradt.

Szinte nincs a magyar irodalomnak olyan alakja, aki ne fordult volna meg itt, ne töltött volna el ebben a patinás kerületben néhány hónapot, évet, vagy éppen az egész életét.

Sajátos – kettős – író-olvasó találkozóra került sor október 15-én a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár VII. kerületi Deák Ferenc Könyvtárában; egy kortárs költőnk, *Németh Erzsébet* két kötetéről beszélgettünk, amelyekben összegyűjtötte mindazokat az ismert és gyakran citált vagy éppen méltatlanul elfeledett irodalmárokat, akik e városrész falai között éltek és alkottak.

2009-ben megjelent könyvében a már közülünk eltávozott művészekről gyűjtött össze irodalomtörténeti tényeket, izgalmas adalékokat és apró érdekességeket. A képzeletbeli idővonal mentén csak néhány különlegességet emelek ki. Szó került többek között Jókai és Petőfi sajátos „együttéléséről”, és a lánglelkű költő kritikus észrevételeiről a százkötetes írófejedelemmel és majdani feleségével kapcsolatosan; vagy éppen Zelk Zoltán legkevésbé sem irigylésre méltó lakáskörülményeiről; Janikovszky Éva szerethető és szeretett személyiségéről; Fehér Klára és férje, Nemes László harmonikus házasságáról.

Férjek és gyermekek apropóján immár a második kötet: a *Kortárs írók, költők Erzsébetvárosban* intimitásaira térhetünk át; hiszen Nemes László még min-

dig közöttünk él, Vihar Béla leánya, Vihar Judit pedig szintén a kerület lakója amellet, hogy a haikuk legnagyobb magyar fordítójának és a japán irodalom elismert szakértőjének számít.

Kellemes meglepetésként két kortársunk is megtisztelte jelenlétével a találkozót: *Fülöp Gábor* és *Bokor Levente* „bújt meg” a közönség soraiban. Előbbi a Leó-versek szerzőjeként mind a fiatalabb, mind az érettebb korosztályt képes megszólítani; utóbbi Nagy László „felfedezettjeként” a költészetet – és ily módon saját művészetét is – szellemi tápláléknak és egyben élvezeti cikknek tekinti és szánja. Németh Erzsébet, a taglalt két dokumentumkötet igazán ihletett szerzője,

irodalmárként és költőként kivételes empátiával képes olvasói elé tárni, egyben megközelíthetővé tenni a magyar irodalom Parnasszusának nagyjait.

Elhangzó szavai a feltétlen szeretettől és elismeréstől áthatottak, a kortárs-lét meghittsége sugárzik írásából és lényéből egyaránt.

Könyvtárosként és Erzsébetváros helytörténeti anyagának köteles gyűjtőjeként hálával tartozunk neki a két kötetért, amely tovább gazdagítja a kerület értékes dokumentumait, s egyben színesíti ismereteinket szűkebb pátriánkról.

Talán egyszer majd akad olyan szerző, aki őt sem hagyja ki hasonló témájú kötetéből... ■